

[Gottschalck-Hansen.]

Det er grebet ud af luften, og det er blevet tilbagevist af hr. Poul Møller i går aftes i ordskiftet med statsministeren i fjernsynet. For det, det drejer sig om, er jo nationalproduktets stigning og statsudgifternes stigning, og det har intet med hinanden at gøre; om procentsatsen er den samme, er ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig om, at statens udgifter ikke stiger mere end nationalproduktivitetsens udgifter. Hvis vi tager de sidste 80 milliarder kr., ja, så er tallet steget med 4 pct., det er 3,2 milliarder kr., sætter vi statens udgifter til 15 milliarder kr. og de stiger med 9 pct., er det 1,35 milliarder kr. Der bliver altså alligevel en margen. Man skal da se på, hvad man tager procenten af, det er da det, det drejer sig om, og jeg vil gerne spørge ministeren: vil ministeren lægge navn til, at vi øger statsudgifterne, således at de i kroner og øre — for det er det, det drejer sig om — overstiger nationalproduktivitetsens beløb? Det er jo pengene, det drejer sig om, og ikke disse statsvidenskabelige beregninger med procenter og kurver, og hvad ved jeg, hvor man taler helt hen i tåge.

Men ministeren kan være tryk, han skal få al den støtte og al den bistand til løsningen af disse opgaver, som han ønsker. Det er jo en hjertesag for os, det er noget, der ligger os på sinde, og vi vil gerne være med til at løse denne sag.

Ministeren var så venlig, formentlig med henblik på mit job uden for dette hus, at citere skriftens ord: søger og I skulle finde. Jeg svarer ministeren: salige er de sagtmodige. Jeg er bekymret for ministerens salighed.

Morten Lange: På de sidste bemærkninger var det jo klart, at hr. Gottschalck-Hansen er teolog. På de næstforegående var det klart, at han ikke er økonom. Jeg skal ikke blande mig nærmere i disse ikke særlig nødvendige forsøg på at genopfriske valgkampen — det er ganske unødvendigt ved denne lejlighed — men blot føje til — for det blev måske ikke klart af hr. Gottschalck-Hansens bemærkninger — om man virkelig har realiseret, hvor dyre disse planer er, for det frigør sig en hel del fra den

sædvanlige progressionsdiskussion, og jeg tror, det er en af de ting, vi næsten må tage hinanden i ed på at erkende, inden vi kan tillade os at diskutere planer af denne størrelsesorden.

Jeg skal blot komme med et par enkelte bemærkninger til det debatterede i øvrigt.

Jeg forstod, at hr. Guldberg prøvede på at gentage nogle af argumenterne for sin molekylteori, hvad angår universiteter og højere læreanstalter. Jeg skal blot understrege, at efter alt, hvad jeg hidtil har kunnet studere mig frem til, vil det være meget dristigt at følge hr. Guldbergs råd om at sprede så meget, man kan, med vinden. Jeg ved godt, det er et klassisk fransk udtryk, når man ellers kunne oversætte til det sprog. Men en af de hovedvanskeligheder, man støder på, hvis man spreder sine forskellige uddannelsesanstalter ud over hele landet og glæder enhver by med én, er den, at muligheden for fællestræk på en lang række af de nøglepositionslærere, som man skal have, bliver stigende vanskeliggjort, og noget af det mest besværlige i hele vort problem, er jo at finde de fornødne lærerkræfter frem. Det er noget, der kræver en fælles udnyttelse af en hel del af lærerkorpsen for flere uddannelser og mange andre ting.

En anden ting, som hr. Guldberg vist heller ikke rigtig har forstået — det kan ikke skyldes hans baggrund som ingeniør, for dér har man også betydelige krav i den retning — er, at for mig at se er det ganske afgørende, at der sammen med universitetscentre er et helt net af andre kulturelle institutioner; ellers får man nogle meget mærkelige udrugningskasser for noget, som vi ikke har så forfærdelig meget brug for: folk, der bare har en eller anden højere uddannelse, men ikke har sørget for at sikre sig en passende udbygning af deres øvrige interesser. Jeg tror, det er væsentligt; det har det hidtil været, og det vil det også nok være i fremtiden. Men hvis man ikke kan lide den slags, skal vi sige humanistiske argumenter, ja, så kan man simpelt hen holde på, at hele spørgsmålet om biblioteksvæsenet og en hel lang række andre sager og spørgsmålet om rengøringsassistenter, hvis man skal have det hele med, altså molekylariseringen af vore universiteter, vil være en ødelæggelse af en